

„Myslíte si, že pri marcových Ídach mám nervy na to, aby som myslel na hlúpu baterku?“ snažil sa slabo brániť pred Albertom. No zdalo sa, že sa ho tá výčitka dotkla. Okrúhle líca mu sčerveneli, čo zosilnili ešte červené okraje jeho okuliarov a svetelný lúč mobilu. S frustrovaným výrazom v tvári vylovil z plastového obalu mäsovú tyčinku Bifi a začal ju obhrýzať.

Albert, najstarší a najväčší teoretik, len mykol plecami. Všetko na ňom bolo dlhé, vyziabnuté a nemotorné – ruky, nohy, chodidlá, dlane, dokonca aj blond vlasy. Knut musel vždy zakloniť hlavu, keď sa mu chcel pozrieť do očí.

„A prečo nie?“ opýtal sa Albert, zatiaľ čo sa opieral o zadnú stenu a znudene si pohadzoval kocku z jednej ruky do druhej.

„Čo boli marcové Ídy?“ zahováral Knut.

„Marcové Ídy to bol deň, keď zavraždili Cézara po tom, čo ho zradil jeho dôverník Brutus.“

„Brutus? Nazýval sa ako – ako náš Thomas? Preto ho vždy voláš Brutus?“ opýtal sa Knut a vystrčil kučeravú hlavu zo svojho stáleho miesta pod priečnym trámom. Miesto bolo trochu priúzke aj pre najmenšieho z nich.

„Volal sa,“ opravil ho Linus, „volal sa ako náš Brutus.“

Brutus, lepšie známy ako Thomas, bol vyhláseným nepriateľom teoretikov. So svojimi dvoma pomocníkmi držal v šachu všetky deti zo susedstva. Thomas tvoril protiklad malého nenápadného Romana: žiarivý vzhľad, vynikajúci športovec. „A najväčší chvastúň široko ďaleko,“ vysmieval sa vždy Linus. Ale kto už dá na Linusa vo veciach vkusu? Knut určite nie.

A tí dvaja Thomasovi pomocníci, bratia Kellerovci, asi tiež nie. Moritz a Jonathan však každopádne svojho šéfa považovali za veľkého, pretože okolo neho ustavične poletovali. Thomas bol synom starostu a kapitánom miestneho futbalového družstva, hoci Moritz za ním vôbec nezaostával vo veciach futbalového talentu a inštinktu v strieľaní gólov.

„Pche, v škole prepadol,“ opovržlivo zhodnotil Linus Moritza. Jeho mama ho najnovšie prinútila, aby hral futbal vo zväze. No Linus sa radšej zdržiaval opovržlivých poznámok, keď boli nablízku bratia Moritz a Jonathan. Veď Moritz už mal zlomený nos a nikto nedokázal lepšie faulovať a kopať ako Jonathan so svojimi nohami do O. S nimi a s Thomasom Brutusom si radšej netreba nič začínať.

Aj Knut sa držal od Thomasovej bandy ďaleko, ešte skôr než sa začal stýkať s teoretikmi. Odvtedy to však v susedstve začalo byť ešte neznesiteľnejšie. Či na ulici, alebo na neďalekom ihrisku, v ich revíri – lesíku alebo na ceste do školy, nikde si nemohol byť istý pred výkrikmi ako „Hej, krpec!“ alebo „Tu smrdí trpaslík“.

„Viete, čo sa mi nedávno prihodilo s Thomasom?“ opýtal sa práve Linus ostatných. „Pri športovej hale mi zamkol môj bicykel. Svojou zámkou! Svojou zámkou! A potom jednoducho odišiel... na tréning. A ja som zase prišiel neskoro.“

„Ako? Odišiel? S kľúčom?“ opýtal sa Roman, ktorý obhrýzal zvyšok svojej tyčinky.

